

Zemlja je pjesma

(Podravski zapis)

Vedrije je nad Podravinom!
Tu novi asfalt, tamo velike, gradske, hi-
že, brndi i sve više tkraktora po uzdravskim
mekotam; ljudska su bezbrižja veća.

Glavni su posli prešli.

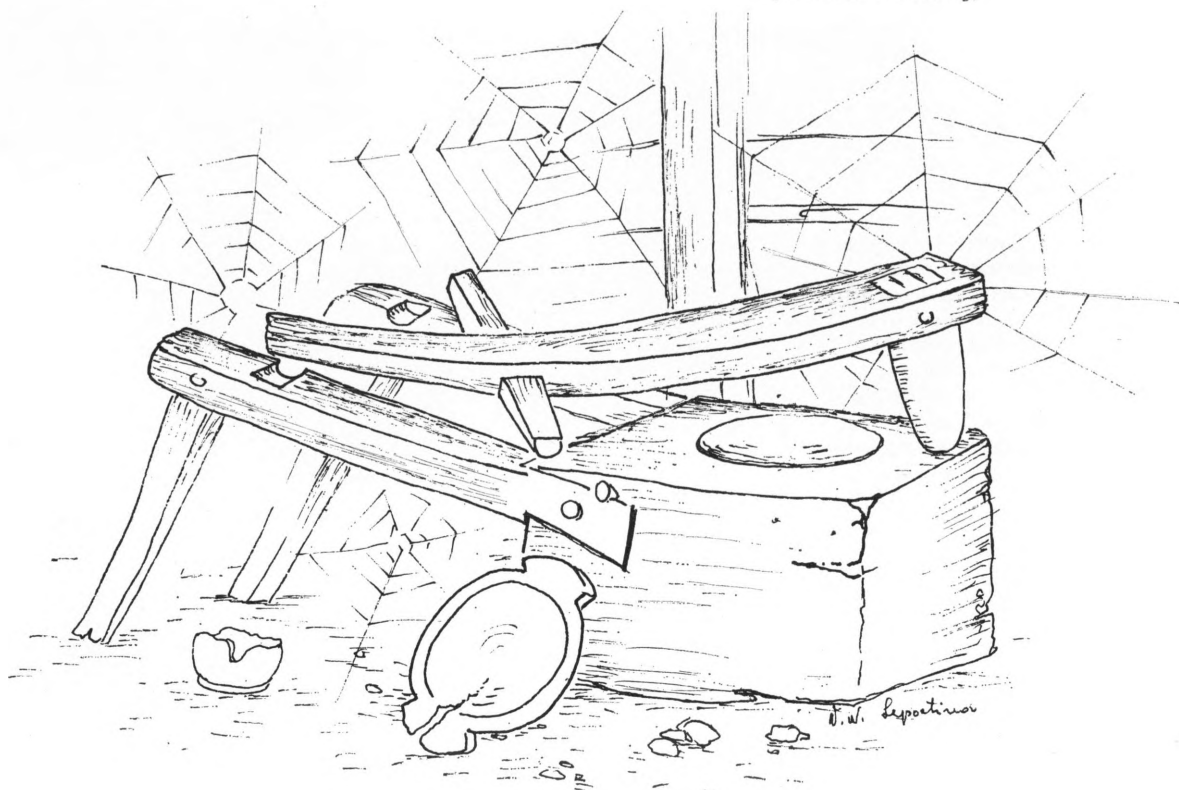
Štef jasje popravla.

Kuma Bara pajceke hrani.

Tomina črepa na hiži menja.

Svakodnevnicu Kloštra, Virja, Koledinca,
Gole ...

(Nikola Večenaj)

— Ste čuli, сосед, da je Štef Piskačev došel z Nemčije na urlab?

— Ne, nesem. A gda vrage?

— Preksnočka.

— Je, onda treba skočiti na breg, da se sripovedamo.

Pajdaši, popevke i srablivec. Čuček, Čvrka, Jendraš, Tonda, Vujec, Joško, Đuro, Ero. Fišpaprikaš, jeger, šunka, špek i luk, odojček...

Polek navade stare društvo se zestalo je.

Imalo ne imalo pare glavno da veselo je.

Peppek je već pajceka spekel (Mato ga je borme dugo iskal), pajdaši v Tončovoj, već kmičnoj kleti nazdravljaju.

— Onda, Štef, kak je v Nemčiji?

— Bogme se teže i teže. Doduše, zasluži se, ali je teško za posel. Ak se skuca 1500 marki na mesec, bog bogova.

— A kak ti Joža duraš?

— Pa, da praf velim, zide se, hajt. Zaposlil sem se v Đurđevcu. Tam ti je koprivnički »Bilo-Kalnik« napravil novu tvornicu. Bormeš delamo nameštaja i za izvoz.

— Em naj reči!

— Je, je. A žena je ze starci domaj. Obdelavla zemlo, hranimo svinje, krave. Kupil sem i traktora pak se posli brže naprave. I deca so već velika. Ivica je već na fakultetu v Zagrebu, tehniko si je zebra. Njega to jako zanima. Pak nek, rekel sem. Nego, dej, živili!

Idu cajti i kupice spomenka, bude i smijeha i šale, popevke...

— Jel ti, matura, znaš kak je Ivok išel kre bertije, a na vrata je pisalo: denes za novce, zutra zabadav. On se zamisli pak sam sebi veli: »Ah onda denes nebom pil. Bom zutra dok bo zabadav.« I dojde on zutra pred birtijo, a isto je tak pisalo. A on je glasno sam sebi rekel: Ivok, Ivok, jel vidiš kakov si hurmak...

— Bormeš zgodno. A znaš ti, сосед, kak so negda v Severovci melina delali. Rekli ljudi: zakaj da hodimo tijam na Dravo po melju, kad moremo i mi melina imeti. Naprave oni melina i vu tem toga ide jen čovek pak pita: »Kaj to delate?«. »Melina«, veliju. »A gde vam je voda?«. »E, na to se vidiš nemo setili«...

— Lepoga so si vraga naprtili na glavo, ha, ha, ha.

Riječ ode do sela, pogled po čitavoj zelenoj plahti uz veliku rijeku. Kao da su stoljeća ovdje preskočena. Nema krležijanski »zabačene provincije«: sela asfaltirana, domaćinstva s frižiderima, televizorima, trak-

torima. Manje znoja natapa podravske brazde. Njive daju više. I ljudi. Slamnjače hiže ščućurile se kak bogice pokraj ogromnih zidanica i broje svoje zadnje cajte. Ovdje se jede gibanica devet vrsti pa se za njom ližu prsti. Nema kanasa u bijelim gaćama od debelaša, niti gospodara s plavim frtunima. Ostaju sjećanja na jedan preživjeli svijet koji je »kak marha drezgal«.

Zemlja je podravska kao poezija. Zato: »Najlepše sonce tuka me greje«...